

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.491/2010/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Virágh Ügyvédi Iroda (4024 Debrecen, Petőfi tér 19. I/3. szám, ügyintéző: Dr. Virágh Attila ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Vass és Vass Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Tóth Árpád u. 4. szám, ügyintéző: Dr. Vass János ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) alperes ellen - akinek pernyertessége érdekében az Ábrahám Ügyvédi Iroda (1133 Budapest, Bessenyei u. 16. VI/7. szám, ügyintéző: Dr. Ábrahám Judit ügyvéd) által képviselt beavatkozó (beavatkozó címe) beavatkozott - 8 000 000 Ft és járuléai megfizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság, 2010. április 29. napján kelt, 1. G. 40.012/2008/66. számú részítélete ellen a felperes részéről 71. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2010. november 16. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

részíteletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak, felhívásra 480 000 (Négy száznyolcvanezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes, valamint az alperesi beavatkozó részére egyenként 250 000 (Kettő százötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen a részítelet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes 2005. november 29. napján megkötött adásvételi szerződéssel 7 400 000 Ft vételár fejében megvásárolta az alperestől a ... alvázszámú, ... motorszámú, 2498 cm³ lökettérforgotatú NN 2,5 D típusú haszongépjárművet. A vételárat részben a N.S. Zrt-vel 2005. december 21. napján megkötött kölcsönszerződés alapján folyósított 4 400 000 Ft felhasználásával fizette meg.

A járművön az alperes a következő garanciális javításokat végezte:

- 2006. március 1-jén 6790 km óraállásnál hátsó hídcserét,
- 2006. június 2-án 26051 km óraállásnál kuplungszerkezet cserét,

- 2006. szeptember 18-án 47999 km óraállásnál kardánkereszt cserét,
- 2006. október 5-én 52781 km óraállásnál hátsó híd és differenciálmű cserét,
- 2007. március 23-án pedig 82756 km óraállásnál hátsó féltengelyek cseréjét.

Amikor 2007. március 20. napján a felperes javításra leadta a járművet, a munkalap aláírásával az újabb javítást megrendelte, majd az ugyanaznap kelt levelében arról tájékoztatta az alperest, hogy a gyakori visszahívások és meghibásodások miatt megrendült a járműbe vetett bizalma, hosszabb útra nem mer vele vállalkozni, ezért a továbbiakban nem tart igényt az autóra. Kérte, hogy az alperes egy ezzel megegyező felszereltségű autót biztosítson a részére.

A 2007. március 27-én kelt levelében a felperes azt közölte az alperessel, hogy a szavatossági problémák lehetetlenné tették a gépjármű rendeltetésszerű használatát, álláspontja szerint a hiba nem javítható, ezért az alperestől egyeztetést és jegyzőkönyv felvételét kérte.

Az alperes az ugyanezen a napon kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a jármű javítása elkészült, az rendeltetésszerű használatra alkalmas.

A 2007. április 4. napján megtartott egyeztetésen az alperes képviselője közölte a felperessel, hogy a megjavított jármű rendelkezésre áll, panaszát sem ő, sem a beavatkozó nem fogadja el, ezért felszólították a felperest a gépkocsi átvételére, illetve a régóta fennálló üzleti kapcsolatra tekintettel az alperes és a beavatkozó egyezségi ajánlatot tettek egy új autó megvásárlása során a perbeli gépjármű méltányos értéken történő beszámítására. A felperes nem volt hajlandó a járművet átvenni, mivel a bizalma vele szemben megrendült, és közölte, hogy bérautót vesz igénybe.

A felperes a keresetében kérte az alperes kötelezését 7 400 000 Ft és ezen összegnek 2005. december 28. napjától a kifizetés napjáig járó kamata, valamint 600 000 Ft költség megfizetésére.

Indokolása szerint a jármű nem felelt meg a Ptk. 277. § (1) bekezdésében foglaltaknak, vagyis az alperes hibásan teljesített. A felperes ezért a 2007. március 20. napján kelt, majd 2007. május 22-én megerősített nyilatkozatával elállt a szerződéstől, és a szerződés megszűnése folytán az általa teljesített 7 400 000 Ft vételár visszafizetését kérte.

Igényelte az alperesi hibás teljesítése miatt bérelt gépjármű 600 000 Ft-os költsége, mint hibás teljesítéssel okozott kár megfizetését is.

A perben pontosított keresete szerint elsődlegesen szerződésben vállalt jótállás, másodlagosan kellékszavatosság címén kérte az alperes marasztalását, az elállással kapcsolatban pedig előadta, hogy amennyiben a március 20. napján kelt nyilatkozata nem értelmezhető elállásként, úgy a keresetlevél mindenképpen tartalmazza ezt a nyilatkozatot.

Az alperes és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy az alperest jogszabályon alapuló jótállás nem terheli, mert az csak a fogyasztói szerződésekre vonatkozik, a szerződésen alapuló jótállás pedig csak a javításra vonatkozik, ezért annak alapján a felperes nem gyakorolhatott elállási jogot.

Az alperes és a beavatkozó a másodlagos kereseti jogcímként megjelölt hibás teljesítésre történt felperesi hivatkozást is megalapozatlannak tartották, mert a felperes nem jelölt meg konkrét hibát, illetve a felmerült hibákat az alperes kijavította, így a felperes nem érvényesíthet hibás teljesítéssel összefüggő igényt az alperessel szemben.

Utaltak arra is, hogy a felperes 2007. március 20. napján ténylegesen nem elállási jogot gyakorolt, hanem kicserélést kért, ám azt megelőzően már megrendelte a kijavítást, amely el is készült.

Álláspontjuk szerint jogosulti késedelem áll fenn, mivel a felperes jogos ok nélkül tagadta meg a gépjármű átvételét, ezért 2 484 000 Ft tárolással összefüggő költség megfizetése iránt az alperes viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság a per tárgyalást a viszontkereset vonatkozásában elkülönítette, a kereset vonatkozásában pedig részítéletet hozott, és a felperes keresetét, mint alaptalant elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes, valamint az alperesi beavatkozó részére egyenként 500 000 Ft perköltséget, az államnak pedig felhívásra 480 000 Ft le nem rótt kereseti eljárási illetéket.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelmet illetően a perben becsatolt szavatossági és jótállási feltételek alapján azt állapította meg, hogy a személygépkocsik és kis haszongépjárművek esetén a jótállás 12 hónap, amelyen túl további 24 hónapra - de maximum 100 000 km-ig - az eladó ingyenes javítási szolgáltatást biztosított. Az alperes által a szerződésben vállalt jótállás tehát az átadástól számított egy év elteltével kizárólag a gépjármű ingyenes javítására terjed ki, vagyis a felperes a jótállás alapján nem gyakorolhatta az elállási jogát.

A felperes másodlagos kereseti kérelme vonatkozásában az elsőfokú bíróság gépjármű-műszaki szakértői bizonyítást rendelt el.

L.A. igazságügyi szakértő szakvéleménye szerint a járműnél fellépő garanciális hibák számára és jellegére figyelemmel - a kicserélt alkatrészek vizsgálata nélkül - nem vonható le következtetés arra vonatkozóan, hogy a jármű a teljesítéskor nem rendelkezett azzal a minőséggel, ami az azonos fajtájú szolgáltatásoknál szokásos. A szakértő megállapítása szerint a jármű jelenleg rendeltetésszerű használatra alkalmas.

Sz.A. igazságügyi szakértő szakvéleménye szerint sem állapítható meg az, hogy a jármű minősége nem felelt meg az azonos fajtájú járműveknél szokásosnak. A járművet jelenlegi állapota szerint ő is alkalmasnak találta a rendeltetésszerű használatra.

Mivel a perben beszerzett szakértői vélemények az ügy eldöntése szempontjából lényeges kérdéseket illetően egyeztek, ezért az elsőfokú bíróság további bizonyítást - a szakértők együttes meghallgatását - mellőzte. A szakértői véleményeknek a felperes által megjelölt eltérései sem tették aggályossá a szakvéleményeket.

Az alperes hibás teljesítésének a ténye nem volt megállapítható, ezért a felperes nem gyakorolhatta sem elállási jogát, sem nem érvényesíthetett a hibás teljesítéssel összefüggő kártérítési igényt, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

A pereszes felperest a Pp. 78. §-a, illetve a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes, valamint a beavatkozó jogi képviselővel összefüggő költségének a megfizetésére. A felperes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért kötelezte őt a kereseten le nem rótt 480 000 Ft eljárási illeték, felhívásra történő megfizetésére is.

A részítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság részítéletének a megváltoztatását, és az alperesnek a keresete szerinti marasztalását, valamint a perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Fellebbezése indokaként arra hivatkozott, hogy a perben tényként bizonyítva lett, miszerint a perbeli gépkocsi minimális futásteljesítményt követően jelentősen meghibásodott, majd 1-3 hónapos időközönként újabb meghibásodásokra került sor. Azt nem vitatta, hogy valamennyi hiba egyenként kijavításra került, ám az elsőfokú bíróságnak a sorozatos meghibásodásokból azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy a gépjármű rendeltetésszerű használatra nem alkalmas. Álláspontja szerint ez a következtetés nem szakértői, hanem bírósági kompetenciába tartozik, mint ahogyan erre L.A. is utalt a 2009. október 10. napján megtartott tárgyaláson történt meghallgatásakor.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségét megszegve, ítélete indokolásában nem tért ki arra, hogy hogyan értékelte a hibák ismételt előfordulását.

Fenntartotta azt, az elsőfokú eljárásban is hangsúlyozott állítását, hogy a jármű a hibák kijavítása ellenére sem üzembiztos, és nincs kilátás arra, hogy kifogástalan állapotba hozható legyen.

Arra is hivatkozott, hogy a perbeli szakértők a hiba jellegére vonatkozóan eltérő álláspontot képviseltek, bár Sz.A. a hibák konstrukciós eredetének a kizárása érdekében még vizsgálatot (megbontást) sem végzett. A rendszeresen jelentkező, még ha egyenként javítható hibák miatt azonban az alperes szolgáltatása nem felelt meg a Ptk. 277. § (1) bekezdésének, ezért a Ptk. 305. § (1) bekezdése szerint hibás teljesítésről van szó. Ezt a következtetést tartalmazza a Legfelsőbb Bíróságnak a perbeli esettel hasonló ügyben megszületett, a BH 1982/552. sorszám alatt megjelent eseti döntése is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta azt, hogy az alperes által vállalt egyéves jótállás időtartama lejárt-e.

Állította, hogy a jármű az elmúlt 14 hónap alatt 6-7 hónapot tartózkodott a szervizben, ezért a Ptk. 248. § (5) bekezdése, és a 308. § (3) bekezdése alapján a jótállás határideje még nem telt el. Mivel az alperes jótállási kötelezettsége teljes körűen fennállt, ezért a felperes jogosult volt az elállási jogot gyakorolni, amely joga egyébként a Ptk. 306. § (1) bekezdés b.) pontja alapján kellékszavatosság címén is megillette.

Megjegyezte, hogy a hibák nagy száma és gyakorisága mellett a rendkívül jelentős javítási idő is alkalmatlanná tette az alperes szolgáltatását a rendeltetésszerű használatra.

Fenntartotta azt az állítását, hogy ő már 2007. március 20-án és a 2007. április 4-ei jegyzőkönyv felvételekor is bejelentette az elállást, de még, ha az alperesi álláspontot is fogadná el a bíróság, akkor is a felperes jogosult a Ptk. 306/A. § (1) bekezdése szerint áttérni másik szavatossági igényre.

Hivatkozott arra, hogy mivel az alperes megtagadta a felperes által eredetileg kért kicserélést, ezért az áttéréssel a felperes nem okozott az alperesnek semmilyen olyan kárt, amit meg kellene térítenie, és a felperes által megrendelt, illetve elvégzett javításokkal összefüggésben sem illeti kártérítés az alperest, mert ha értékesíteni kívánja újból a gépkocsit, azt egyébként is csak kijavított állapotban teheti.

Az elállás időpontjában az alperest a szerződéses jótállás is terhelte, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint ő lett volna köteles a bizonyításra. Sérelmezte az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes eljárását. Ha pedig a bizonyítási kötelezettség az alperes oldalán áll fenn, és szakértői módszerekkel nem volt megállapítható, hogy a teljesítés időpontjában a gépkocsi megfelelt-e a jogszabályi és szerződéses feltételeknek, a bizonyítás sikertelenségének következményei az alperest kellett volna, hogy terheljék.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a felperes szerződéskötési motivációját sem, azaz azt, hogy a felperes azért vásárolta meg a perbeli gépjárművet, mert előtte is ezzel a típussal rendelkezett, ami 340000/km alatt nem hibásodott meg. A felperes azért vállalta az új gépjármű megvásárlásával járó jelentős költségeket, hogy a gépjármű számára az elvárt üzembiztonságot nyújtsa.

Sérelmezte az elsőfokú bíróság részítéletében az alperes és a beavatkozó javára megítélt, egyenként 500 000 Ft összegű perköltség összegét is. Az ítélet rendelkező része szerint a felperes egyenként 500 000 Ft perköltséget köteles megfizetni az alperesnek és a beavatkozónak, míg az ítélet indokolása szerint ehhez az összeghez még az ÁFA-t is hozzá kell számítani. Így együttesen az elsőfokú bíróság által megállapított összeg már meghaladja a jogszabály által megengedett, a pertárgyérték maximális 5 % + ÁFA mértékét.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt, a jogszabály szerinti maximum összegben meghatározott perköltség nem áll arányban az alperes és a beavatkozó által kifejtett munkával sem.

E körben értékelnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak azt, hogy az alperes mindenképpen okot adott a perre, még akkor is ha a bíróság úgy ítélte meg, hogy hibás teljesítés nem történt.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részítéletének a helyes indokai alapján történő helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségei megfizetésére kötelezését kérte.

A felperes fellebbezési hivatkozásaira reagálva utalt arra, hogy a perben maga a felperes volt az, aki a szakértői bizonyítást indítványozta, sőt a szakértői bizonyítás továbbfejlesztését is, ezért érthetetlen, hogy a fellebbezésében most arra hivatkozik, hogy a hibás teljesítés tényének megállapítása nem szakértői, hanem bírósági kompetenciába tartozó kérdés.

Az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási, illetve a tényállás felderítésére irányuló kötelezettségének is. A beszerzett szakértői vélemények kétséget kizáróan, egyértelműen megállapították, hogy az átadás időpontjában a gépkocsi alkalmas volt a biztonságos közúti közlekedésre, és jelenleg is rendeltetésszerű használatra alkalmas.

Ugyancsak alaptalannak találta a felperesnek a hibák nagy számára történő hivatkozását is, mivel a gépkocsi futás teljesítménye (több mint 83000 km) az időtartamra vonatkozó átlagot messze meghaladó volt, ehhez képest szó sem lehet arról, hogy rendkívüli nagyszámúnak lehetne minősíteni a meghibásodásokat. A szakértői megállapítások e tekintetben is egyértelműek voltak.

Előadta, hogy a szerződéskötés 2005. november 29. napján történt meg, ehhez képest a garanciális javítások 43 napos időtartamát is figyelembe véve szóba sem jöhet a felperes jótállásra alapított igényérvényesítése.

Előadta, hogy az alperes a felperes által 2007. március 20. napján megrendelt hibák kijavítását elvégezte, ezért nem volt helye a felperes által hivatkozott más szavatossági igényre történő áttérésnek.

Tévesnek tartotta a felperesnek a perköltség meghatározása körében kifejtett álláspontját is. Az elsőfokú bíróság részítélete helytállóan alkalmazta a perköltség megállapítására vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, csupán a részítélet indokolásában szerepel

nyilvánvaló elírásból személyenként 500 000 Ft + ÁFA összeg a helyesen 400 000 Ft + ÁFA összeg helyett. Ez azonban semmiképpen nem érinti a részítélet rendelkező részét, amely összesen 500 000 Ft - nyilvánvalóan bruttó - perköltség megfizetésére kötelezi a felperest. Álláspontja szerint az így megállapított perköltség mértéke megfelel a kifejtett ügyvédi tevékenység mértékének is, mivel a peres eljárás bonyolult volt, az eljárás elhúzódott, szerteágazó volt a bizonyítási eljárás, a felperes sok esetben teljesen indokolatlanul módosította az álláspontját.

A beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú bíróság részítéletének a helybenhagyását, és a felperesnek a másodfokú perköltségek viselésére kötelezését kérte. Hivatkozott arra, hogy mind a L.A. által készített szakvélemény, mind a felperes indítványára kirendelt Igazságügyi Szakértői és Kutatóintézetek ...-i Intézete által kiadott szakvélemény megerősítette azt, hogy nem állapítható meg, miszerint a jármű minősége nem felelt meg az azonos fajtájú járműveknél szokásosnak, azaz a szakvélemények szerint a gépkocsi mind az üzemeltetés alatt, mind pedig a vizsgálat időpontjában a rendeltetésszerű használatra alkalmas volt.

Mivel a szakértői vélemények egyértelműen cáfolják a felperes állítását, ezért a jelen perrel hasonló ügyben megszületett eseti döntésben kifejtetthez hasonló megítélés nem lenne helytálló az ügyben.

Jogilag értelmezhetetlennek tartotta felperesnek azt az állítását, miszerint a sorozatos meghibásodások a szakvéleményektől függetlenül is megalapozzák a hibás teljesítés tényét.

Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság EBH 2005/1305. sorszám alatt megjelent eseti döntésére, amely kimondta, hogy ha a hibás teljesítést követően a hiba kijavítása megfelelően, műszaki értékcsökkenés nélkül megtörtént, a jogosult ugyanezen hiba miatt kicserélést már nem igényelhet. A perbeli gépkocsival kapcsolatban pedig a felmerült hibák valamennyi esetben kijavításra kerültek, amely tény a szakvélemények is egybehangzóan megerősítettek.

A 2007. március 20. napján felvett munkalap szerint a felperes által megrendelt kijavítást a szerviz 2007. március 22. napján elvégezte, a munkát a felperes részére készre jelentette. Abban az időpontban tehát, amikor a felperes a kicserélési igényét jelezte az alperes felé, a gépjármű a felperes megrendelése szerint már kijavításra került. A felperesnek tehát sem érvényes jótállási igénye, sem pedig érvényes szavatossági igénye nem lehetett, mivel a gépjármű már hibátlan volt.

A felperes az elsőfokú eljárásban egyszer sem hivatkozott arra, hogy az elállás időpontjában a gépkocsi jótállási ideje még nem telt le. Erre az új tényre pedig a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján már a másodfokú eljárásban nem hivatkozhatott volna a felperes. Az alperes és a beavatkozó azonban a garanciális lapok becsatolásával igazolta az elsőfokú eljárás során, hogy a gépjármű garanciális javítás miatt mindössze 43 napot állt szervizben, tehát a felperes igényét egyértelműen a kellékszavatosság szabályai szerint kellett elbírálnia az elsőfokú bíróságnak.

Az elsőfokú bíróság részítéletében megállapított perköltség fizetési kötelezettséggel kapcsolatos kifogással összefüggésben arra hivatkozott, hogy a perben a 32/2003. számú IM rendelet előírásainak megfelelő, mérséklésre okot adó körülmény nem merült fel, figyelembe véve az ügyben tartott tárgyalások és szakértői vizsgálatok számát is, valamint

azt a körülményt, hogy az alperesi beavatkozóknak a tárgyaláson történő részvétel érdekében ...-ról kellett ...-be utaznia.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését nem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság a jogvita alapjául szolgáló történeti tényállást - a szükséges körben és mélységben lefolytatott bizonyítás eredményeként - kellően feltárta, azt a bizonyítékok okszerű, gondos mérlegelésével helyesen állapította meg, az ekként megállapított tényállásból pedig helyes jogi következtetéssel megalapozott és jogszerű döntést hozott, az irányadó jogszabályokat helyesen alkalmazta. A részítéletét minden releváns tényre, körülményre kiterjedően részletesen megindokolta, az önmagában kiegészítésre nem szorul.

A felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel az ítélet tábla szükségesnek tartja kiemelni az alábbiakat.

A felperes a fellebbezésében lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban előadott tényállításait, hivatkozásait, és a részletesen kifejtett jogi álláspontját.

Az ítélet tábla elsőként azt a kérdést vizsgálta meg, hogy a felperes jogszerűen gyakorolta-e az elállás jogát, illetve ténylegesen volt-e elállási nyilatkozata. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a felperesnek a 2007. március 20-ai és az azt követő nyilatkozatai nem tekinthetők elállásnak, hiszen még 2007. május 22. napján is a gépjármű cseréjét kérte az alperestől. A jótállás ideje pedig a keresetindításig eltelt.

Az alperes és a beavatkozó helytállóan hivatkoztak arra is, hogy a felperest jogszabályon alapuló jótállás nem illeti meg, tekintve, hogy az csak fogyasztói szerződésekre vonatkozik. A perbeli gépkocsira pedig 12 hónapos szerződéses jótállást vállalt az alperes, ami további 24 hónapos ingyenes javítási szolgáltatással egészült ki, ez az utóbbi azonban csak a hibás alkatrészek kicserélésére, illetve kijavítására terjedt ki, és nem foglalta magában a gépjármű kicserélését, illetve az elállást.

A hibás teljesítésre alapozott másodlagos kereseti jogcím megalapozottságát illetően is helyes következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, mivel a felperes nem jelölt meg olyan hibát, amelyre az igényét alapozza, a felmerült hibákat az alperes pedig kijavította. A felperes - hivatkozása szerint - elállást tartalmazó nyilatkozata valójában az egyik szavatossági jogról a másikra való áttérést célozta, ezt megelőzően, 2007. március 20. napján azonban a felperes már megrendelte a gépjármű kijavítását az alperestől, aki a javítást 2007. március 22. napján elvégezte.

A felperesnek a jótállással és a hibás teljesítéssel kapcsolatos fellebbezési érvelése az irányadó jogszabályok félreértelmezésén alapul, amelynek helytállóságát cáfolják a perbeli tények és az elsőfokú bíróság részítéletének jogi indokolása.

A felperes a fellebbezésében nagy teret szentelt a lefolytatott szakértői bizonyítás elégtelenségére és a szakértői véleményekben - álláspontja szerint - fellelhető ellentmondások feloldásának elmaradásával kapcsolatos kifogásaira. Az ítélet tábla nem osztja a felperesnek a szakértői bizonyítással kapcsolatos kifogásait.

Az elsőfokú eljárás irataiból az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítást a jogvita elbírálásához szükséges szakmai megállapításokat kívánó kérdéskörben lefolytatta. Ennek során figyelembe vette és alkalmazta a Pp-nek az ide vonatkozó rendelkezéseit (Pp. 182. §-át).

A perben két szakértő kirendelésére került sor ugyanazokra a kérdésekre vonatkozóan, az írásban előterjesztett szakvéleményekre a felek észrevételt tehettek, amelyekre a szakértők előbb írásban adtak választ és kiegészítést, majd mindketten a tárgyaláson is szóban megválaszták a nekik feltett kérdéseket. A felek perbeli jogai ezzel kapcsolatban maradéktalanul érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság pedig helyesen értékelte a szakvéleményeket, amikor azt mondta ki, hogy a szakértői vélemények a per eldöntése szempontjából lényeges kérdések tekintetében egyeztek. A szakvélemények nem tekinthetők hiányosnak, homályosnak, egymással összevetve olyan ellentmondásokkal terheseknek, amelyek miatt nem alapozhatták volna meg a bíróság döntését.

A felperes által a fellebbezésben is megjelölt eltérések a meghibásodások közötti összefüggéssel, a konstrukció hibával, illetve a rendeltetésszerű használatra alkalmasság vizsgálatának a módszerével kapcsolatos részmegállapítások voltak, de a lényeges kérdéseket tekintve Sz.A. és L.A. szakértők véleménye egymást megerősítette, és nem pedig aggályossá tette egyik a másikat.

Az ítélet tábla nem tartja szükségesnek a szakértői vélemények megállapításait megismételni, de kiemeli azt, hogy mindkét szakértői vélemény egyértelmű választ adott arra, hogy a gépkocsi az átadáskor és jelenleg is alkalmas a rendeltetésszerű használatra és a közúti közlekedésre.

E körben jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a felperes fellebbezésében hivatkozott, a Legfelsőbb Bíróságnak a Bírósági Határozatokban 1982. évben 552. sorszám alatt megjelent eseti döntésében szereplő jogi következtetés a jelen perben már csak azért sem tekinthető irányadónak, mivel a közzétett eseti döntés alapját képező perben kirendelt igazságügyi szakértő azt állapította meg, hogy a sorozatos meghibásodások miatt rendeltetésszerű használatra alkalmatlan volt a keresettel érintett gépkocsi.

A jelen perben mindkét szakértő kifejtette, hogy a felperesnek a szubjektív megítélése nem jelenti azt, hogy a gépkocsi nem rendelkezett azzal a minőséggel, amely az azonos fajtájú típusoknál szokásos. A szakértői vélemények kitértek arra is, hogy a kereskedelmi, gyártói gyakorlatban általánosan tekinthető, hogy a gyártók időnként visszahívási akciókat hirdetnek az üzembiztonságot szolgáló termékfejlesztés eredményeként, illetve az esetlegesen egy szériában gyártott alkatrészek anyag- vagy szerelési hibáiból eredő üzemképtelenségek megelőzésére, elhárítására. A felperes által megvásárolt gépkocsi négy ilyen szervizkampányban volt érintett.

Az elsőfokú bíróság döntése meghozatalakor kellő súllyal értékelte azt a körülményt is, hogy a perbeli gépjármű 14 hónap alatt közel 83 000 km-t futott, ami nem tekinthető átlagos használatnak.

A felperes csak állította, de semmivel sem bizonyította az elsőfokú eljárásban azt, hogy a megvásárlástól számított 14 hónap alatt a gépjármű 6-7 hónapot a szervizben töltött volna. Ezzel szemben az alperesek a szerviz munkalapok becsatolásával igazolták, hogy a szervizben a gépjármű 43 napot töltött, amelyből 10 munkanapra az alperes csere gépkocsit is biztosított a felperesnek.

Nem találta megalapozottnak az ítélet tábla a felperesnek a perköltségre vonatkozó fellebbezési érvelését sem.

Az elsőfokú bíróság részítéletének rendelkező részében a felperest az alperes és az alperesi beavatkozó javára 500 000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte. Ezzel látszólag ellentétes megállapítást tartalmaz a részítélet indokolásának 5. oldal (3) bekezdése, ám a nyilvánvaló

elírási hibát az ítélet tábla pontosítja akként, hogy a felperes által az alperes és az alperesi beavatkozó javára megfizetendő - nem túlzott összegű - elsőfokú perköltség 500 000 Ft-os összege a 400 000 Ft ügyvédi munkadíj, valamint az ezt terhelő 25 %-os általános forgalmi adó összegét tartalmazza. Az ekként megállapított ügyvédi munkadíj (eljárási költség) összege pedig minden tekintetben megfelel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontjának, illetve a 4/A. § (1) bekezdésének.

Az ügyvédi munkadíj mérséklésére okot adó 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésében írt körülmény pedig - mint ahogyan arra az alperes, illetve az alperesi beavatkozó is hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében - a jelen perben nem merült fel.

Az ítélet tábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság részítéletét a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a perrel felmerült költségeit maga viseli, és köteles megfizetni az alperesnek, valamint az alperesi beavatkozónak a másodfokú eljárással felmerült költségeit.

A felperes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért az ítélet tábla a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján őt kötelezte, hogy felhívásra, az abban foglaltak szerint fizessen meg az államnak 480 000 Ft fellebbezési illetéket.

Az alperes és a beavatkozó oldalán a másodfokú eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét pedig a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján 200 000 Ft + ÁFA = 250 000 Ft összegben állapította meg.

Debrecen, 2010. november hó 16. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó